

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 247. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271716556896/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

og spørge om hans Raad. Nu er det vel snart en Menneskealder siden, at hans isgraa Skæg sank ned paa hans Bryst i Døden.

Der blev en lille Pavse, og Proprietær Blunk, som ikke var rigtig „med“, syntes, at han dog burde fylde den, og det slap da ud af ham med et Suk:

— Ja, hvad Fa'en skal man sige til det?

Den gamle vedblev, uden at det syntes, han havde lagt Mærke til Proprietærens Ord:

— Mest gør det mig dog ondt for min gamle Menighed. Dens Livsglæde er slukket. Nu er der ingen glade Folkefester om Sommeren ovre i den lille Skov, da de begyndte med Sangen: „Velkommen i den grønne Lund, hvor Fuglene de sjunge“ og fortsatte med Ingemanns Holger Danskes Rimkrønike: „I alle de Riger og Lande“. Ja, ja: nu gaar Folk enten bøjede under Rædselens Aag eller løfter en hovmodig Pande og pukker paa deres Hellighed. Men det maa vel være saadan, det skal vel være saadan.

Proprietæren sagde:

— Pastoren har ellers været en Kraftkarl, lige til De fik den forbistrede Sygdom.

— Herren slog mig for mit Overmodis Skyld.

— Er det sandt, at Pastoren kunde løfte en Tønde Sæd?

— Ja, svarede den gamle, og der skød et muntert Glimt op i Øjet . . . Ja, jeg var stærk som en Kæmpe af Vælgten. Ja, det var længe før De kom her til Sognet, at der begyndte at komme Mormoner her, og de fik ikke faa med paa deres fordømte Lære. Jeg mødte dem, hvor de viste sig, og beviste dem baade ved Skriften og ved det lille Ord af Herrens Mund, at de fór med Løgn. Men de begyndte paa deres Vrøvl forfra igen. Værst var den Skræder, som De hørte synge paa egen Haand i Kirken i Dag; han prækede om de sidste Dages hellige og gentog det samme ti Gange i Træk. Saa løb Hidsigheden af med mig, og jeg gav alle tre Prædikanter et Livfuid Hug, ihukommende Apostelens Ord: „Den Tjener, som har kendt sin Herres Vilje og ikke har beredt sig eller handlet efter hans Vilje, skal have mange Hug“. Og de to løb deres Vej og betraadte aldrig Sognet mere, og Skræderen omvendte sig til Kirkeordet og er nu, siger man jo, en Slags Profet.

— Ja, sagde Proprietæren, det var i de gode Tider, da man kunde lange en obstrinatig Flab af en Karl en Lussing.

— Ja, men der staar opført paa min Syndeliste alligevel, sagde Præsten og sank slap hen.